

GÓSI VALI

ha ugyanúgy...

ha
ugyanúgy
ahogy a réges-régi ősz
első éjjelén
halkan
hajnalt
lehelnél
derengő szememre
s a kelő nap fényétől
bársony
meleg kezed
simítva
csendben
ugyanúgy
ébredtetne
s bánatunk köddé válva
tűnt álom lehetne
repülnénk
együtt
szállnánk örökre
újjászületve
ahogy a régi őszön
suhannánk megint
messze
amíg a fényből
talán
egy angyal
ugyanúgy
felénk
integetne

Havat szítál az ég

Egy délután majd gyérül még a fény,
és fáradt földjeinkre úgy terül a tél
hófehér lepellel, tisztán, fényesen,
mint – első éj jogán
büszke földesúrra váró,
riadt – szűz arára
óvó félhomály,
hogyan rejtse könnyeit,
bús báját s bánatát.

S az éjszakán, hol tolvaj vágy fakad,
a fény lopózva épp csak átszalad,
halványan világlik, és szemérmesen
megrebben hófehéren
a csillagok alatt,
táncát a hold vigyázza,
s míg az álom csókját várja,
havas szítál az ég
a hús, szerelmes tájra.

Fényt csókolsz rám

(fiamhoz)

Ha elvagyódom,
s nyomomban halál oson,
szivárvány-mosoly,
napsugár s nyár bókol: várj!
Lehajolsz, fényt csókolsz rám.